

[Kjær.]

sikkert adskillige Erhverv, som uden Vanskelighed kunde tage den Forøgelse af Byrderne, som denne Ferieordning medfører. Men jeg er paa den anden Side fuldkommen klar over, at der er andre Erhverv, meget talstærke Erhverv, der har svært nok ved at bære de Byrder, de i Øjeblikket har, og for hvem det vil være meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt at tage en Forøgelse. Men dertil tages der i dette Lovforslag ikke noget Hensyn, alle kæmmes over een Kam: 12 Dages Løn pr. helt Aars Arbejde. Det er Taksten.

Og saa Samfundet som Helhed. Vil det kunne tage denne Forøgelse af Omkostningsniveauet? Ministeren har ganske aabenbart ikke ofret ret megen Tid paa at undersøge dette Problem, han har i alt Fald ikke ofret mange Ord paa det. Der er ikke givet Oplysning om, hvad denne Ordningens Gennemførelse pengeligt set vil koste. Det kan være, man vil mene, det ikke bliver saa meget. Efter visse Oplysninger, der har været fremme, bl. a. i Dagbladet „Social-Demokraten“, skulde jeg dog tro, at det alt i alt vil komme til at dreje sig om 12 à 15 Mill. Kr. om Aaret. Saa kan man sige, at det er heller ikke saa forfærdelig meget. Men jeg gør dog her opmærksom paa, at Omkostningsniveauet i det hele taget ligger saa højt her i Landet i Øjeblikket, at man næppe uden Fare kan forhøje det yderligere.

Det er af de her nævnte og mange andre Grunde vanskeligt for Lovgivningsmagten at gribe ind i et Spørgsmaal som dette, og særlig vanskeligt bliver det, fordi man griber ind paa den Maade, at man gennemfører generelle Regler. Ministeren har ogsaa følt dette, og derfor har han maattet lade væsentlige Dele af Ordningen hvile paa Bemyndigelsesbestemmelser for Administrationen.

Vi mener altsaa, at man vanskeligt kan gribe ind ad Lovgivningsmagtens Vej. Deroverfor kan man naturligvis fremføre, at det har man jo dog gjort i andre Lande. Over for dette vil jeg for det første sige, at det ikke er saa forfærdelig mange Lande, der er Tale om.

Jeg gaar ud fra, at man har taget dem alle med i Bilagene til Lovforslaget, og det er da kun Norge, Sverige, Finland, Frankrig, Belgien og Østrig, der er Tale om. Der-

næst gør jeg opmærksom paa, at de gennem denne Lovgivning i de nævnte Lande fastsatte Bestemmelser i ingen Henseende er saa vidtgaende som de, der er foreslaaet her. Adskillige Steder, i Norge og Sverige f. Eks., har Landarbejderne ikke Ferie, og saa vidt jeg kan se, har man alle Steder en Bestemmelse om, at en vis fast Tilknytning skal være til Stede mellem Arbejder og Arbejdsgiver, før Arbejdsgiveren kan være pligtig til at yde Feriegodtgørelse. Dette er Tilfældet ikke alene efter de gældende Love, men ogsaa efter de Forslag, som Kommissionen i Sverige har fremsat. Der forlanges ikke som i den nugældende svenske Lovgivning 1 Aars, men dog 4 Maaneders fast Ansættelse. For øvrigt har den internationale Konvention en Bestemmelse i samme Retning.

Ved at se paa de Oplysninger, der foreligger fra Landene rundt om os, og de Oplysninger, der foreligger om Forholdene her i Landet, er jeg tilbøjelig til at tro, at man her i Landet ad Frivillighedens Vej indtil i Dag er naaet adskilligt længere, end man i noget andet Land er naaet ad Lovgivningens Vej. I det hele taget gælder det, at vi ved en Betragtning af Forholdene her i Landet og i andre Lande maa være af den Opfattelse, at man vil staa sig ved at blive ved den hittidige Ordning. Vi er derfor overvejende betænkelige ved at gaa over til en lovfæstet Ordning, og jeg kan sige, at vore Betæneligheder ikke er blevet mindre ved at betragte Lovforslagets Enkeltheder, om hvilke jeg skal sige nogle Ord.

I § 1 angives det, hvem der er ferieberettiget, og hvem der er undtaget. I Stk. 2, Punkt 3, hedder det, at undtaget er Personer, der henhører under Lov Nr. 343 af 6. Maj 1921 om Retsforholdet mellem Husbond og Medhjælpere. Jeg har set lidt paa dette, og jeg er ikke ganske klar over, hvordan Forholdet stiller sig f. Eks. med Landbrugsmedhjælpere, som er over 18 Aar. Jeg spørger derfor den højtærede Socialminister: Kommer disse ind under det her foreliggende Lovforslags Bestemmelser? Spørgsmaalet har nogen Interesse, fordi det ogsaa i ret høj Grad berører det Spørgsmaal, om der skal ydes Feriegodtgørelse til hjemmeværende voksne Børn.

Den i § 2, Stk. 1, indeholdte Regel om 1 Ferie dag pr. Maaned finder jeg ikke